

Phẩm 20: ĐỨC PHẬT NHẬN TINH XÁ KỲ HOÀN

Thế Tôn đã khai hóa
Nhân dân Ca-tỳ-la
Tùy duyên độ đã xong
Cùng đại chúng lên đường
Đến nước Kiều-tát-la
Chỗ vua Ba-tư-nặc.
Kỳ hoàn đã xây xong
Phòng xá đều hoàn tất
Các suối chảy róc rách
Hoa trái phô màu tươi
Chim lạ đầy khắp nơi
Tùy loại đua nhau hát
Đẹp, đời không gì sánh
Như cung núi Thủ-la.
Trưởng giả Cấp Cô Độc
Quyến thuộc ra đường đón
Tung hoa, đốt hương quý
Kính thỉnh vào Kỳ hoàn
Tay cầm bình Kim long
Cúi quỳ rót nước rửa
Đem tinh xá Kỳ hoàn
Cúng dường Tăng mười phương
Thế Tôn nhận chú nguyện
Khiến đất nước mãi yên
Trưởng giả Cấp Cô Độc
Phước vui chảy vô cùng.
Khi vua Ba-tư-nặc
Nghe tin Thế Tôn đến
Xa giá tới Kỳ hoàn
Kính lễ chân Thế Tôn
Lui về ngồi một bên
Chấp tay bạch Phật rằng:
“Chẳng ngờ nước yếu nhỏ
Bỗng được tốt lành lớn
Ác nghịch nhiều tai ương
Đâu cảm được đại nhân
Nay được thấy tôn nhan
Tắm gội, uống pháp trong
Cõi tuy vốn tầm thường
Nhờ Thánh vào dòng thắng
Như gió thoảng rừng hương
Khí hợp gió từng cơn
Các chim về Tu-di

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Sắc lạ như ánh vàng
Được gặp người sáng suốt
Nhờ ân trạch cùng vinh.”
Dân dã cúng vị Tiên
Thành ngôi sao ba chân
Lợi đời có lúc hết
Lợi Thánh mãi vô cùng
Vua người nhiều lầm lỗi
Gặp lợi Thánh thường an.
Phật biết tâm vua thành
Ưu pháp như Đế Thích
Chỉ còn hai thứ đấm
Không thể quên tài, sắc
Biết thời, biết tâm hạnh
Mà nói pháp vua nghe:
“Kẻ thấp hèn nghiệp ác
Còn biết kính người lành
Huống gì vua Tự tại
Nhóm đức, nhờ nhân xưa
Gặp Phật càng cung kính
Việc ấy không phải khó.
Đất nước yên, dân an
Chẳng do Phật làm tăng
Nay sẽ lược nói pháp
Đại vương hãy lắng nghe
Thọ trì lời Ta nói
Thấy Ta thành công đức
Khi chết thức lìa thân
Thân thích đều chia ly
Chỉ có nghiệp thiện, ác
Trước sau như hình bóng
Phải kính nghiệp Pháp vương
Thương muôn dân như con
Hiện đời được tiếng khen
Qua đời sinh cõi trời
Buông lung, không theo pháp
Giờ khổ, sau không vui.
Thuở xưa, vua Luy-mã
Thuận pháp, hưởng phước trời
Vua Kim Bộ làm ác
Khi chết đọa đường ác
Nay Ta vì đức vua
Nói lược pháp thiện, ác:
Quan trọng là tâm Từ
Xem dân như con một

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Không ra tay bức hại
Khéo giữ gìn các căn
Bỏ tà, theo đường chánh,
Không nâng ta hạ người
Kết bạn với khổ hạnh
Chớ theo bạn tà kiến
Không cậy uy thế vua
Chớ nghe lời nịnh tà
Chớ não người khổ hạnh
Chớ vượt luật pháp vua
Niệm Phật giữ pháp chân
Điều phục kẻ phi pháp
Hiện ở trên mọi người
Đức làm hưng thịnh đạo.
Nghĩ sâu lẽ vô thường
Thân đổi dời rất mau
Tâm nương cảnh cao siêu
Chí cầu bến thanh tịnh
Giữ gìn vui tự tại
Đời sau càng thêm vui
Danh truyền qua nhiều kiếp
Đó đền ân Như Lai.
Như người ưa quả ngọt
Phải trồng loại cây tốt
Có người sáng vào tối
Có người tối ra sáng
Có người tối vào tối
Có người sáng ra sáng
Người trí bỏ ba thứ
Phải học loại thứ tư.
Lời ác nhiều hưởng ứng
Nói thiện, khó kẻ theo
Không có chẳng kết trái
Kẻ làm thì không mất
Sáng nghiệp chẳng siêng tu
Cuối cùng không làm được!
Vốn chẳng tu nhân lành
Sau sẽ không hưởng vui
Đã không có lúc dứt
Cho nên phải tu thiện
Tự xét không làm ác
Mình làm, tự mình chịu
Như bốn núi đá ép
Chúng sinh không chỗ trốn
Núi sinh già, bệnh, chết

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chúng sinh không lối thoát
Chỉ có hành chánh pháp
Mới thoát núi khổ đau.
Thế gian đều vô thường
Cảnh năm dục như chớp
Chày nhọn già lão chết
Sao còn theo phi pháp?
Xưa các vua vĩ đại
Giống như trời Tự tại
Chí mạnh mẽ tuyệt vời
Tạm hiển rồi tan thôi
Kiếp hỏa cháy Tu-di
Nước biển còn khô cạn
Huống thân như chùm bọt
Mong còn mãi trên đời!
Gió mạnh dưng Tỳ-lam
Ánh dương che Tu-di
Lửa, nước mạnh đã tan
Vật chất đều tiêu tan
Thân là vật vô thường
Đăm dài khổ giữ gìn
Do có nhiều tài sắc
Buông lung sinh kiêu mạn
Cái chết bỗng chợt đến
Cứng đờ như cây khô
Người sáng thấy việc này
Siêng tu, há ngủ nghỉ?
Mấy sinh tử riêng động
Không dưng sẽ rơi rớt
Không tu, không hằng vui
Việc khổ báo không làm
Không gân bạn không tốt
Không học, không dứt tập
Học, không thọ hữu trí
Thọ sẽ khiến không thân
Có thân không đấm cảnh
Đấm cảnh là lỗi lớn
Dù sinh cõi Vô sắc
Không khởi lúc đổi đời
Nên học thân bất biến
Bất biến thì không lỗi.
Do có thân này nên
Là gốc của các khổ
Cho nên những người trí
Nhỏ gốc để không thân.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tất cả loài chúng sinh
Đều do dục sinh khổ
Cho nên đối cõi Dục
Phải sinh tâm chán lìa
Đã chán lìa cõi Dục
Thì không bị các khổ
Dù sinh Sắc, Vô sắc
Biến đổi là khổ lớn
Vì chúng chưa vắng lặng
Hướng không lìa cõi Dục
Như thế quán ba cõi.
Vô thường không có chủ
Các khổ thường lấy lừng
Kẻ trí đâu vui mừng
Như cây bị lửa đốt
Chim chóc đâu còn đậu
Giác ngộ là người sáng
Không biết là vô minh
Hiểu được là Bồ-tát.
Không hiểu chẳng phải giác
Điều này phải nên làm
Không phải thế không làm
Điều này là gần tông
Không như thế trái lý
Cho pháp cao quý này
Tại gia không nên hành
Đó là lời phi pháp.
Pháp do người mở rộng
Nước nóng đổ vào lạnh
Tất cả được mát mẻ
Nhà tối được đèn sáng
Được thấy cả năm màu
Tu đạo cũng như thế
Đạo, tục không khác nhau
Người ở núi bị đọa
Kẻ tại gia lên tiên.
Si ám là biển lớn
Tà kiến là sóng mòi
Chúng sinh theo dòng ái
Trôi dạt khó vớt được
Trí tuệ là thuyền nan
Giữ vững Chánh tam-muội
Làm mái chèo phương tiện
Chèo qua biển vô tri.”
Nhà vua chuyên tâm nghe

Lời Nhất Thiết Trí nói
Chán lìa vinh hiển đời
Biết vua không vui dục
Như voi say điên cuồng
Hết say lại thuận thực.
Bấy giờ các ngoại đạo
Thấy vua kính tin Phật
Đều cầu xin nhà vua
Đấu thần thông với Phật
Vua bạch Đức Phật rằng:
“Xin theo ý họ muốn.”
Phật im lặng chấp nhận.
Các dị kiến khác nhau
Các tiên năm thần thông
Đều kéo đến chỗ Phật
Phật liền hiện thần lực
Ngồi vững giữa hư không
Phát ánh sáng rực rỡ
Như ánh dương buổi sáng
Ngoại đạo được hàng phục
Quốc dân đều quy y.
Vì nói pháp độ mẹ
Ngài lên trời Đạo-lợi
Ba tháng ở cõi trời
Hóa độ khắp chư Thiên
Độ mẹ, báo ân rồi
An cư xong trở về
Các Thiên chúng cùng theo
Xuống thêm bằng bảy báu
Về lại Diêm-phù-đề
Nơi chư Phật thường hạ
Vô lượng các trời, người
Nương cung điện tiền chân
Dân chúng ở Diêm-phù
Chấp tay mà chiêm ngưỡng.

M